



ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Elexovej a členov senátu JUDr. Miroslava Gavalca a JUDr. Soni Langovej v právnej veci žalobcu: **D. Š., K. č. 216, H.**, zastúpeného advokátom JUDr. E. K., advokátom, N. č. 9, K., proti žalovanému: **Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky, Nová ul. č. 13, Banská Bystrica** o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí žalovaného č. I/225/2406-25720/2005/990723-r zo dňa 10.5.2005 a č. I/225/2280-28206/2005/990813 zo dňa 2.5.2005 na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1S 83/05-27 zo dňa 6. septembra 2007 takto

rozhodol :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1S 83/05-27 zo dňa 6. septembra 2007 **m e n í** tak, že napadnuté rozhodnutia žalovaného č. I/225/2406-25720/2005/990723-r zo dňa 10.5.2005 a č. I/225/2280-28206/2005/990813 zo dňa 2.5.2005 **r u š í** a vec vracia žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný ja povinný zaplatiť žalobcovi na účet advokáta JUDr. E. K. náhradu trov konania vo výške 51.268 Sk do 30 dní od doručenia rozsudku.

O d ô v o d n e n i e:

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Prešove zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutí žalovaného č. I/225/2406-25720/2005/990723-r zo dňa 10.5.2005 (pôvodné konanie sp. zn. 1S 83/2005) a č. I/225/2280-28206/2005/990813 zo dňa 2.5.2005 (pôvodné konanie sp. zn. 1S 97/2005), ktorými boli potvrdené prvostupňové rozhodnutia Daňového úradu Humenné.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že rozhodnutím správcu dane č. 703/230/1633/05/Naz zo dňa 18.1.2005 vo forme dodatočného platobného

výmeru bol žalobcovi určený rozdiel dane z príjmov fyzických osôb za zdaňovacie obdobie roku 2002 v sume 729.618 Sk a dodatočným platobným výmerom zo dňa 18.1.2005 č. 703/203/1640/05/Naz mu bol určený rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie január 2002 vo výške 190.140 Sk.

Vzhľadom na skutočnosť, že obe veci skutkovo úzko súvisia a námietky žalobcu boli totožné, súd ich spojil na spoločné konanie.

V oboch prípadoch žiadal žalobca napadnuté rozhodnutia žalovaného zrušiť a veci mu vrátiť na ďalšie konanie. Zároveň žiadal priznať náhradu trov konania. Podľa názoru žalobcu boli vydané v rozpore so zákonom, sú nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a bol nimi ukrátený na právach. Z dôvodu, že pri požari zhoreli žalobcove písomné doklady, uložil mu Daňový úrad Humenné povinnosť predložiť k výkonu komplexnej daňovej kontroly rekonštrukciu účtovníctva a evidencie dane z pridanej hodnoty (ďalej len DPH) na vstupe a výstupe za kontrolované zdaňovacie obdobie, ako i účtovné doklady a písomnosti vzťahujúce sa k podaným daňovým priznaniam na dani z príjmov fyzických osôb a DPH.

Krajský súd preskúmal napadnuté rozhodnutia v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobách, vypočul účastníkov konania a dospel k záveru, že žaloby nie sú dôvodné. Podľa názoru súdu v konaní nebolo zistené porušenie zákonných podmienok pre použitý spôsob určenia dane a žalobca nebol ukrátený na právach. O trovách konania rozhodol podľa ust. § 250k ods. 1 O. s. p. tak, že neúspešnému žalobcovi nepriznal ich náhradu. Žalovaný nemal zo zákona nárok na náhradu trov konania.

Voči tomuto rozhodnutiu podal v zákonom určenej lehote odvolanie žalobca.

Podľa jeho názoru, krajský súd po právnej stránke nesprávne vec posúdil z dôvodu zlej interpretácie ustanovenia § 48 ods. 4 zák. č. 511/1992 Zb. v znení zmien a doplnkov. Uvedený zákon nestanovuje podmienky pre použitie pomôcok na určenie dane, a teda nie je zrejmé, čo má byť predmetom skúmania v odvolacom konaní. Okrem nesúhlasu s výkladom predmetného ustanovenia žalovaným a krajským súdom žalobca poukázal na povinnosť správcu dane, správne a úplne zistiť daň (§ 1a písm. c/ a § 2 ods. 2 uvedeného zákona). Opätovne poukázal na dôvody uvádzané v predchádzajúcich podaniach. Krajský súd nepostupoval správne, keď neskúmal, či použitím pomôcok bola daň určená čo najsprávnejšie tak, ako to vyžaduje zákon a nepovažoval túto okolnosť za zákonnú podmienku pre použitie spôsobu určenia dane. Správne orgány pomôcky na určenie dane využili v neprospech žalobcu, iba na jeho potrestanie. Na základe uvedených dôvodov žiadal napadnuté rozhodnutie krajského súdu zmeniť a zrušiť potvrdzujúce rozhodnutia žalovaného č. I/225/2406-25720/2005/990723-r zo dňa 10.5.2005 a č. I/225/2280-28206/2005/990813 zo dňa 2.5.2005, ako i dodatočné platobné výmery Daňového úradu Humenné z 18.1.2005 č. 703/230/1633/05/Naz a č. 703/230/1640/05/Naz.

Vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaný žiadal rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť. Námietky uvádzané žalobcom v odvolaní považoval za neopodstatnené. Zákonnou podmienkou pre použitie pomôcok pre určenie dane bola skutočnosť, že žalobca nespĺnil svoju dôkaznú povinnosť a daň nebola určená

dohodou. Žalovaný sa podrobne a úplne vysporiadal s námietkami žalobcu voči vydaným rozhodnutiam, prihliadol na všetky zistené okolnosti a jeho postup bol preto v súlade so zákonom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa ust. § 10 ods. 2 OSP v spojení s ust. § 246c OSP preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu a konanie mu predchádzajúce v zmysle ust. § 212 OSP v spojení s § 246c OSP na pojednávaní podľa § 250ja ods. 3 OSP a dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné. Preto podľa ods. 4 uvedeného zákonného ustanovenia zmenil rozsudok krajského súdu tak, že zrušil rozhodnutia žalovaného a vec vrátil na ďalšie konanie.

Z pripojeného administratívneho spisu odvolací súd zistil, že dňa 31.3.2003 podal žalobca riadne daňové priznanie dani z príjmov fyzických osôb za rok 2002, v ktorom vyčíslil príjmy v sume 3.499.951 Sk a výdavky v sume 4.991.287 Sk. Dňa 8.9.2003 začal príslušný správca dane daňovú kontrolu, ku ktorej žalobca za obdobie december 2002 predložil účtovné doklady a peňažný denník a za obdobie január až november 2002 predložil rekonštruovaný peňažný denník, rekonštruovanú evidenciu DPH a fotokópie daňových dokladov. Po vykonaní vlastných šetrení ohľadom príjmov a výdavkov žalobcu súvisiacich s deklarovanými príjmami a výdavkami, z informácií získaných od tretích subjektov, ako aj zistených dožiadaným daňovým úradom, správca dane ustálil výšku príjmov žalobcu na sumu 3.225.522,60 Sk, z ktorých 1.243.097 Sk predstavovali ním zaslané nadmerné odpočty, čiastku 1.963.150,60 predstavovali príjmy zo živnosti, sumu 128 Sk tvoril preplatok na cestnej dani a suma 19.147 Sk preplatok na dani z príjmov fyzických osôb. Na základe zisteného stavu správca dane určil výdavky žalobcu za rok 2002 vo výške 1.362.010,70 Sk. Túto sumu výdavkov určil na tom základe, že ako podklad výdavkov neuznal žalobcom predložené doklady, o ktorých šetrením zistil, že neboli vystavené označeným dodávateľom (J. K., B.), alebo išlo o výdavky na technické zhodnotenie, ktoré nie sú daňovými výdavkami.

Na základe výsledkov kontroly správca dane stanovil daň z príjmov fyzických osôb za rok 2002. Protokol o výsledku kontroly žalobca podpísal. Podľa zápisnice o ústnom pojednávaní zo dňa 28.10.2004 žalobca súhlasil s návrhom dohody ohľadne určenia výšky dane z príjmov zo závislej činnosti a funkčných požitkov a cestnej dane podľa návrhu správcu, ale s navrhovanou výškou dane z príjmov fyzických osôb a dane z pridanej hodnoty nesúhlasil, preto požiadal o jej stanovenie podľa pomôcok.

Dodatočným platobným výmerom č. 703/230/1633/05/Naz dňa 18.1.2005 správca dane postupom podľa ust. § 29 ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb. určil za rok 2002 daň z príjmov fyzických osôb podľa pomôcok vo výške 729.618 Sk, pretože, ako v odôvodnení uviedol, žalobca si svoju dôkaznú povinnosť nesplnil.

Ďalším dodatočným platobným výmerom č. 703/230/1640/05/Naz z uvedeného dňa za obdobie január 2002 správca dane vyrubil žalobcovi rozdiel na dani z pridanej hodnoty vo výške 190.140 Sk, keďže pre nepreukázanie splnenia podmienok podľa § 20 ods. 2 zákona č. 289/1995 Z.z. o dani z pridanej hodnoty, nemal na odpočet DPH v uplatnenej výške nárok.

Odvolania podané proti uvedeným dodatočným platobným výmerom žalovaný zamietol. Po zistení rozdielu medzi žalobcom deklarovanými príjmami za rok 2002

vo výške 3.499.951 Sk a správcom dane zistenými príjmami na základe bankových dokladov vo výške 3.225.522,60 Sk podľa žalovaného vyplynulo, že žalobca ani po výzve nezdokladoval príjmy predstavujúce uvedený rozdiel (274.428,40 Sk). Šetrením sa uvedené príjmy nepodarilo správcovi dane konkretizovať.

Takisto ako správny potvrdil dodatočný platobný výmer, ktorým vyrubil správca dane žalobcovi rozdiel dane z pridanej hodnoty za mesiac január 2002, pretože zo znenia výroku je jednoznačné, že rozdiel na dani bol určený podľa § 29 ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb., teda na základe použitia pomôcok. Vyjadrenie správcu dane o tom, za akých podmienok má platiteľ nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty (§ 20 ods. 2 zákona č. 289/1995 Z.z.), a že výšku odpočtu dane nie je možné dohodnúť, ani odpočet určiť na základe pomôcok, sa podľa žalovaného týka iba odpočtu dane, nie výslednej vlastnej daňovej povinnosti, resp. nadmerného odpočtu za zdaňovacie obdobie. Výšku určenia dane žalovaný v zmysle § 48 ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb. neskúmal.

Žalovaný v odôvodnení napadnutých rozhodnutí uviedol, že v konaní postupoval a rozhodnutia vydal v súlade s ustanoveniami § 2 ods. 1 až 3, § 29 ods. 5 a 6 a § 44 ods. 1 až 4 zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov.

Nie je sporné, že pri voľbe pomôcok správca dane vychádza z ust. § 29 ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb.. Ak určuje daňovú povinnosť podľa uvedeného zákonného ustanovenia, v súlade s § 44 ods. 3 tohto zákona musí určiť pomocou pomôcok nielen príjmy, ale aj **primerané výdavky** a musí prihliadnúť **i k ďalším okolnostiam**, z ktorých plynú výhody a neboli daňovým subjektom uplatnené. Ak sa daňová povinnosť odchyľuje od dane uvedenej v daňovom priznaní alebo hlásení alebo od dane, ktorú daňový subjekt v daňovom konaní uznal, musí byť zo spisového materiálu zrejmé, podľa akých pomôcok alebo na akom podklade správca dane dorubil daň odlišne, ako i dôvody tohto rozdielu.

Odvolačný orgán v prípade určenia dane podľa pomôcok skúma v zmysle § 48 ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb. dodržanie zákonných podmienok pre použitie tohto spôsobu určenia dane. Aj pri postupe podľa § 29 ods. 6 zákona odvolací orgán musí skúmať nielen to, či daňový subjekt nesplnil niektorú zo svojich zákonných povinností a nedostatok alebo absencia dôkazov neumožňuje už stanoviť daň dokazovaním, ale tiež to, či bola daň určená týmto spôsobom **dostatočne spoľahlivo**, teda či správca dane preukázateľne postupoval podľa zásad platných v daňovom konaní. Odvolací orgán zamietne odvolanie ako neodôvodnené len vtedy, ak boli splnené obidve tieto podmienky súčasne. Ak zistí, že tieto zákonné podmienky boli dodržané, odvolanie pre jeho neodôvodnenosť zamietne.

Odvolačný súd posúdil rozhodnutie žalovaného, ktorým potvrdil dodatočný platobný výmer o vyrubení dane z príjmov za rok 2002 podľa pomôcok, v rozsahu námietok uvádzaných žalobcom v odvolaní a dospel k záveru, že jeho námietky o tom, že žalovaný sa dostatočne nezaoberal skúmaním naplnenia podmienky určiť daň podľa pomôcok dostatočne spoľahlivo podľa ust. § 2 ods. 1 až 3 zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov, sú oprávnené. V danej veci nebolo totiž možné jednoznačne dospieť k záveru, že bolo v predmetnom konaní prihliadnuté na všetky skutočnosti, ktoré vyplývajú z pomôcok, resp. že naozaj správca dane určil daň podľa pomôcok.

Z podkladov spisu nebolo sporné, že vzhľadom na stratu dokladov určenie daňovej povinnosti na základe priamych dôkazov nebolo možné, a že teda žalobca dôkazné bremeno o svojich tvrdeniach v daňových priznaniach neunesol. Preto musel správca dane pristúpiť k určeniu dane na základe nepriamych dôkazov, t.j. odhadom. Uvedená podmienka pre postup podľa § 29 ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb. bola tým splnená. Otázkou preto zostalo, či pri tomto postupe bola dodržaná aj druhá podmienka, t.j. v zmysle základných zásad platných pre daňové konanie určil správca dane daň čo najspoľahlivejšie a či sa touto otázkou zaoberal žalovaný a ako sa s ňou vysporiadal.

Správca dane podľa odôvodnenia použil ako pomôcku daňové priznanie a výkaz o príjmoch a výdavkoch za rok 2002. Podľa odôvodnenia výšku príjmov žalobcu zistil z účtu daňového subjektu a ohľadne výdavkov vychádzal z vyúčtovania predloženého žalobcom. Z tohto uznal len preukázané výdavky týkajúce sa živnosti. Neuznal výdavky spojené so stavebnými úpravami na nehnuteľnostiach, pretože išlo o technické zhodnotenie stavby.

Pokiaľ ide stanovenie dane z príjmov na základe pomôcok, z rozhodnutia správcu dane vyplýva, že z výpisu účtu žalobcu správca dane zistil príjmy vo výške 3.225.522,60 Sk, z týchto 1.243.097 Sk boli nadmerné odpočty a 1.963.150,60 Sk tvorili príjmy zo živnosti, preplatok na daniach vo výške 19.257 Sk. Z výdavkov uplatnených žalobcom vo výške 4.999.287 Sk neuznal výdavky vo výške 4.014.547,30 Sk spojené s prevádzkovou budovou K. a stavbou pohostinstva L., pretože sa týkali technického zhodnotenia hmotného majetku.

Predovšetkým po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu dospel odvolací súd k záveru, že spis predložený súdu nie je kompletný. Podľa odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia základnými pomôckami, z ktorých správca dane vychádzal, boli výpisy z bankového účtu žalobcu a žalobcom predložené pokladničné doklady. Uvedené dôkazy sa však v spise nenachádzali. Posúdenie zákonnosti rozhodnutia žalovaného tak muselo vychádzať iba z obsahu predloženého spisu.

Závažné pochybnosti o dodržaní druhej podmienky v postupe správcu dane podľa odvolacieho súdu vznikajú už pri zisťovaní základu dane z príjmov fyzických osôb.

Z odôvodnenia dodatočného platobného výmeru totiž nevyplývalo, z akého dôvodu ako pomôcka pre zistenie základu dane nebolo vykonané šetrenie o príjmoch vo výške 1.243.097 Sk, podľa žalobcu predstavujúcich nadmerné odpočty DPH za predchádzajúce obdobie (§ 29 ods. 3 zák. č. 511/1992 Zb.), ak k týmto mal mať správca dane k dispozícii podklady, a teda prečo neboli tieto zohľadnené v príjmovej časti za rok 2002. Ďalšou spochybňujúcou skutočnosťou bolo, prečo správca dane, ak určoval daňovú povinnosť pomocou pomôcok, vychádzal z príjmov uvádzaných v daňovom priznaní daňovým subjektom, napriek nielen námietkam o správnosti tohto údaju dodatočne vznesených daňovým subjektom, ale aj rovnakého zistenia samotným správcom dane. Podľa tvrdenia správcu dane z výpisu bankového účtu žalobcu sám správca dane zistil inú výšku príjmu, na ktorú však v rámci konania ako na pomôcku bez dôvodov neprihliadol. Za situácie, že v rámci výberu pomôcok zo žalobcom uplatnených výdavkov správca dane neuznal tie výdavky, ktoré neboli

jednoznačne preukázané, určiť základ dane z takto spochybneného príjmu, uvedeného v daňovom priznaní, sa javilo ako v rozpore s uvedenou zásadou.

Taktiež k pochybnostiam o dostatočne spoľahlivom zistení daňových výdavkov podľa odvolacieho súdu možno dospieť z toho dôvodu, že správca dane vylúčil časť podkladov predložených daňovým subjektom iba preto, že podľa odôvodnenia nespĺňali požiadavky originálnych dokladov. Prečo žiadne ďalšie kroky k ich určeniu nepriamo alebo odhadom, správca dane neuviedol.

Takisto o pochybnostiach o správnosti rozhodnutia svedčí vylúčenie výdavkov v sume 4.014.547,30 Sk. Podľa miestneho zistenia správcu dane predstavovali náklady na rekonštrukciu starého rodinného domu. Keďže sa jednalo o technické zhodnotenie podľa § 33 ods. 1 zák. č. 366/1999 Z.z. o daniach z príjmov, podľa § 25 ods.1 písm. p) cit. zákona ich podľa žalovaného správca dane za daňové výdavky uznať nemohol.

Je pravdou, že náklady na technické zhodnotenie nie je možné uznať za výdavok vynaložený k dosiahnutiu, zaisteniu a udržaniu príjmov pre daňové účely, pretože tomu bráni ust. § 25 ods. 1 zákona o daniach z príjmov, zaradenie do tejto kategórie preto znamená, že tieto výdavky nemožno uplatniť ako daňové náklady, ale daňový základ sa znižuje postupne formou odpisov.

Rozhodnutie správcu dane však neobsahuje dostatočnú informáciu, na základe akej úvahy a dôkazov došiel k zaradeniu prác na stavbe (t.j. rozostavaná stavba, dokončená stavba a pod.), preto v tomto smere nemohol súd posúdiť oprávnenosť námietok žalobcu.

Pritom túto skutočnosť považoval súd za závažnú, keďže úpravy stavieb charakterizované ako modernizácia a rekonštrukcia podľa § 33 ods. 2 a 3 **nie sú výdavkami, ktoré vylučuje** ust. § 25 ods. 1 písm. p/ zák. č. 366/1999 Z.z. z okruhu daňových výdavkov.

K rovnakým pochybnostiam o dostatočne spoľahlivo zistenom základe pre určenie dane došiel odvolací súd po preskúmaní rozhodnutia správcu dane o určení dane z pridanej hodnoty podľa zákona č. 289/1995 Z.z. v znení neskorších predpisov za obdobie január 2002.

Podľa daňového priznania si za kontrolované obdobie január 2002 žalobca uplatnil nárok na odpočet dane podľa § 20 ods. 1 zákona č. 289/1995 Z.z. vo výške 189.896 Sk. Podľa zrekonštruovanej evidencie DPH pod poradovým číslom 1-17, 19 žalobca predložil fotokópie zjednodušených daňových dokladov dodávateľov, ktoré zabezpečil odfotením z kontrolných pásov pokladne dodávateľov. Týmto si uplatnil odpočet dane na vstupe vo výške 140.009 Sk. Podľa odôvodnenia dodatočného platobného výmeru miestnym zisťovaním správca dane zistil, že dodávatelia fotokópie zjednodušených daňových dokladov nevyhotovili, pretože na nich nie je uvedený odberateľ a nie je možné vymedziť, ktoré doklady a s akým tovarom boli vystavené pre kontrolovaný subjekt. Z uvedeného dôvodu podľa správcu dane nebola splnená podmienka preukázania plnenia podľa § 20 ods. 2 zákona č. 289/1995 Z.z. o DPH a tým neboli splnené podmienky odpočtu dane na vstupe vo výške 140.009 Sk.

Žalovaný pri preskúmaní napadnutého platobného výmeru v rozsahu podľa § 48 ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb. nezistil žiadne pochybenie, naopak, odôvodnenie prvostupňového rozhodnutia dostatočne zreteľne preukazovalo určenie rozdielu dane na základe pomôcok podľa § 29 ods. 6 tohto zákona. Vyjadrenie správcu dane o nemožnosti určiť daň dohodou alebo pomôckami sa podľa žalovaného týkalo iba odpočtu, nie teda stanovenie vlastnej daňovej povinnosti. Uvedené vyjadrenie, rovnako ako záver správcu dane, je podľa odvolacieho súdu nezrozumiteľné. Nie je z nich jasné, akým postupom bola vlastne daň určená. Podľa rozhodnutia správcu dane doklady o preukázaní dane na vstupe nespĺňali požiadavky riadnych dôkazov, avšak prečo nemohol pristúpiť k určeniu dane za pomoci nepriamych dôkazov, už neodôvodnil. I keď teda neboli vznesené námietky k zvoleným dôkazným prostriedkom, ale nezodpovedaným zostalo, či bol správcom dane dostatočne zabezpečený rozsah pomôcok pre spoľahlivé zistenie výšky dane na vstupe.

Vychádzajúc z podkladov, ktoré správca dane ako pomôcky použil, a z nedostatočného odôvodnenia svojho postupu, nie je podľa odvolacieho súdu možné jednoznačne vyvrátiť závery žalobcu, že zaobstarané pomôcky smerujú iba k vylúčeniu predložených podkladov, nie však aj k prípadnému odstráneniu nedostatkov ich vierohodnosti. Dodávatelia totiž nevylúčili, naopak potvrdili dodávanie tovarov žalobcovi, skutočnosť ktorú vôbec správca dane v rozpore s § 44 ods. 3 a § 2 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb. nevzal v rámci pomôcok do úvahy, iba posúdil splnenie podmienok predložených dokladov podľa kritérií platných pre preukázanie tvrdení daňovým subjektom podľa § 29 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb.. Preto vykonaný postup správcom dane nemožno označiť za smerujúci k dostatočne spoľahlivému zisteniu dane.

Žalobca v odvolaní namietal právne posúdenie ustanovenia § 48 ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb. krajským súdom, v zmysle ktorého v konaní podľa § 29 ods. 6 uvedeného zákona bolo úlohou žalovaného skúmať iba jedinú podmienku, a to splnenie dôkaznej povinnosti daňovým subjektom. Výklad, z ktorého krajský súd vychádzal, by podľa žalobcu znamenal, že na konanie o určenie dane podľa pomôcok by sa nevzťahovali ani základné zásady daňového konania uvedené v § 2 zákona. Nevzal tak do úvahy, že i v tomto konaní sa musí vychádzať zo zásady správneho a úplného zistenia dane, t.j. určiť daň za pomoci pomôcok **dostatočne spoľahlivo**.

Ani žalovaný sa pri posúdení odvolaní podaných proti dodatočným platobným výmerom touto podmienkou nezaoberal, resp. ju považoval za splnenú. Z napadnutých rozhodnutí vyplynulo, že sa v odôvodnení obmedzil na konštatovanie, že správca dane použil ustanovenia § 44 zákona č. 511/1992 Zb. a prihliadol k zisteným okolnostiam, z ktorých vyplývajú výhody pre daňový subjekt bez toho, aby akokoľvek svoje závery odôvodnil.

Na základe uvedených námietok žalobcu tak odvolací súd po preskúmaní rozsudku krajského súdu a napadnutých rozhodnutí žalovaného dospel k záveru, že je daný dôvod na zrušenie pre nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre nedostatok dôvodov.

Preto rozsudok krajského súdu zmenil tak, že zrušil rozhodnutia žalovaného a vec mu vrátil na ďalšie konanie v súlade s ust. § 250ja ods. 4 O.s.p..

Najvyšší súd Slovenskej republiky priznal žalobcovi náhradu trov konania v súlade s ust. § 250k ods. 1 O.s.p. z dôvodu, že mal úspech v konaní.

Vyúčtované a priznané trovy žalobcu spočívajú v odmene za právne zastúpenie advokátom vyčíslenej podľa vyhl. č. 655/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov v rozsahu 5 úkonov podľa § 14 ods. 1 vyhlášky - prevzatie a príprava zastupovania vrátane prvej porady s klientom dňa 14.6.2005, podanie žalôb dňa 27.6.2005 a 12.7.2005 po 1154 Sk + 150 Sk paušálu, zastupovanie na pojednávaní dňa 6.9.2007 – 1260 Sk + 164 Sk paušálu, podanie odvolania dňa 12.11.2007 – 1371 Sk + 178 Sk paušálu, účasť na pojednávaní dňa 18.3.2008 1465 Sk + 190 Sk paušálu podľa § 11 ods. 1 vyhlášky a jeden úkon v polovičnej sadzbe podľa ods. 4 uvedeného ustanovenia za účasť na vyhlásení rozsudku dňa 27.3.2008 – $1465 : 2 = 732,50$ Sk + 190 Sk paušálu. Advokát je platcom DPH, preto mu k priznanej odmene vo výške 8158,50 je potrebné pripočítať DPH v sume 1550 Sk. Ako ďalší nárok patrí advokátovi náhrada hotových výdavkov predstavujúcich súdne poplatky vo výške 6000 Sk za žaloby (4000 Sk) a za odvolanie (2000 Sk), náhrada cestovných výdavkov pri ceste z K. do Prešova a späť dňa 6.9.2007 vo výške 1102 Sk, pri ceste z K. do Bratislavy dňa 18.3.2008 vo výške 8987 Sk a dňa 27.3.2008 taktiež vo výške 8987 Sk, spolu vo výške 19.077 Sk, náhrada podľa § 17 ods. 1 vyhlášky za premeškaný čas na ceste za 52 polhodín po 317 Sk vo výške 16.484 Sk. Spolu 51.268 Sk.

Pri výpočte základnej sadzby tarifnej odmeny v predmetnej veci vychádzal Najvyšší súd Slovenskej republiky z názoru, že predmetom prieskumu bolo preskúmanie právneho záveru, nie správnosť výšky plnenia, preto na rozdiel od písomného uplatnenia odmeny advokátom vychádzal odvolací súd pri stanovení výšky odmeny z ust. § 11 ods. 1 vyhlášky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 27.3.2008

JUDr. Anna Elexová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: